

АДОЛФ ХИТЛЕР

Любим лидер

АДОЛФ ХИТЛЕР

Любим лидер

Осем статии за Хитлер
и
Седем стихотворения на Хитлер
Съставени от
NS ПРИЗИВ ЗА БОРБА
1990-1994

NSDAP/AO
Пощенска кутия 6414
Линкълн NE 68506 САЩ
www.nsdapao.info И www.nsdapao.org

Съдържание

Въведение

Статии за Адолф Хитлер

Кой е бил Адолф Хитлер

Поклонничество

Коледна история

20 април

Адолф Хитлер: лидер на саможертвата

Началото

Адолф Хитлер в Световната война

Изповед

Стихотворения на Адолф Хитлер

Помислете за това!

Другарят

Беше в гъсталака на гората Артоа

Тих героизъм

Гробище Waldehren в Pasewalk

На радио наблюдение

"Синьо бяло и черно и бяло червено"

Въведение

Адолф Хитлер със сигурност е бил най-обичаният лидер на всяка нация!

Тази любов го прави толкова успешен. Благодарение на този успех врагът се страхува от него. Именно заради този страх противникът му го злепоставя година след година, десетилетие след десетилетие.

Любовта не може да бъде победена от омразата. Истината не може да бъде потушена от лъжата. Добротата не може да бъде унищожена от подлостта.

Един ден вълната ще се обърне...

Герхард Лаук
октомври 1999 г. (110)

Кой е бил Адолф Хитлер?

от Michael Storm

Нашият фюрер Адолф Хитлер е бил изключително надарен човек. Той се справяше с много изключително трудни задачи, включително тези на военачалник, политически лидер и основател, и това са само някои от тях. Според мен ролята, на която се обръща най-голямо внимание, тази на военачалник, не е *истинската* на Хитлер; макар че той изпълнява тази задача с всички сили, тя все пак не е истинското му призвание (напр. до 1943 г. той отказваше да пренастрои икономиката към тотална война - дотогава Германия дори нямаше план за война и въоръжаване, което е знак, че войната ни е била наложена насила - и едва през 1944 г. жените бяха призовани на служба в оръжейния сектор, защото той до последно се надяваше, че ще може да приключи войната, без да загуби делото на живота си).

Той със сигурност е блестящ политически лидер и динамичен държавник, но за него това са почти само външни белези, които все още не го удовлетворяват напълно. Най-накрая, след зимната криза на Източния фронт, той напълно отстъпи ролята на командир, която фюрерът беше принуден да поеме.

Вътрешната природа на Адолф Хитлер, която той запазва през целия си живот, е на творец. Намерението на тази статия, посветена на рождения му ден, е да разгледа този аспект. Противно на негативния образ, който еврейските медии създават на нашия любим лидер, в действителност той е бил най-позитивният и конструктивен лидер в човешката история.

Като тийнейджър мечтае да стане художник и дори успява да изкарва скромно прехраната си като художник на свободна практика. (Вижте книгата "*Адолф Хитлер, непознатият художник*", № 082 в нашия списък с книги на български език). Едва когато кандидатства в художествено училище във Виена, той открива истинската си мисия; училището отхвърля кандидатурата му, но казва, че бъдещето му е в архитектурата и че трябва да кандидатства там. Въпреки че е имал необходимите умения, той не е имал свидетелство за завършено образование, за да стане архитект, тъй като е напуснал училище скоро след смъртта на баща си.

През целия си живот обаче Адолф Хитлер остава художник, проектира къщи, стадиони, мостове и дори преначертава цели градове. Всяко едно от тези творения носи печата на неговата истинска същност. По-късно задачата на Алберт Шпеер като главен архитект на Райха на фюрера е да реализира идеите, скиците, чертежите и моделите.

В цяла Германия изникват великолепни сгради, точно както Фюрерът е мечтал. Неговата строителна програма продължава от 1933 до 1943 г.! Но през тези 10 години Германия не разполага с достатъчно работна ръка и суровини, за да завърши дори малка част от планираните проекти. След това превъоръжаването на Германия налага строителната програма да бъде спряна през 1944 г. През 1938 г.

Франция все още е изразходвала повече средства за въоръжаване, отколкото Германският райх! През 1939 г. за RAF във Великобритания са похарчени повече пари, отколкото Херман Гьоринг е похарчил за германското Луфтвафе, а през 1940 г. Франция разполага с два пъти повече модерни танкове от Германия! И тези две "миролюбиви" демокрации бяха *най-слабите* в съюзническата коалиция, която обкръжи родината ни в най-чудовищната война, която човечеството някога е виждало. Въпреки това на тях - САЩ, СССР, Великобритания и т.н. - им бяха необходими цели шест години, за да победят малка Германия.

Очевидно е, че строителството на магистрали и сгради, както и благоустрояването на градовете като цяло, е било много важен приоритет за фюрера. Но дори и тези гигантски проекти не дават достатъчна представа за вътрешната природа на Фюрера - тя е била много по-голяма!

Когато Адолф Хитлер става седмият член на партията като неизвестно лице, той веднага започва кампания, която превръща една неясна отцепническа партия във всеобхватно движение, както можем да видим във филма на Лени Рифенщал *"Триумф на волята"*. Нищо от това не би могло да се случи без вътрешния стремеж на Фюрера. Превръщането на партията в истинско движение не е било лесна задача, още повече че е трябвало постоянно да се устоява на мощни врагове. Когато политическото звено на партията най-накрая наброява милиони членове, Фюрерът основава няколко подорганизации, за да може всеки отделен член да намери задача според собственото си провидение. Най-известните групи са SS, SA и HJ. Но съществували и десетки други, много по-големи организации, които подкрепяли работници, земеделци, студенти и т.н. Техният брой е по-малък дори от двата милиона членове на SA. Геният на Фюрера е знаел, че хората трябва да бъдат обединени за националната кауза, и всичко това е обединявало и свързвало хората така, както никога преди или след това хората не са били обединявани.

Фюрерът не само основава най-всеобхватното движение в световната история - при възможно най-лошите условия - но и създава най-силната икономика в Европа. Когато Фюрерът поема властта на 30 януари 1933 г., германската икономика е изгоряла и представлява тлееща развалина. Безработицата е 25 %, райхсмарката не струва нищо, международната търговия е невъзможна поради световната депресия, а Великобритания отказва да предостави на Германия достъп до световния пазар. Дори митническият съюз с Австрия беше забранен от позорния Версайски договор. Накратко, Германия беше в оскъдица и заобиколена от стена на протекционизъм от враждебни държави. Германия щеше да остане икономически роб за вечни времена. За да се прибави още една обида, световното еврейство - със седалище в Ню Йорк - обяви война на нацистка Германия (март 1933 г.!). То призова за световен бойкот срещу Германия, като използва цялата финансова мощ на евреите и всичките им политически връзки по света.

Водачът обаче не се впечатли от привидно безнадеждната задача, пред която беше изправен. Без да се колебае, той пое ръководството на една безпътна държава и се зае с херкулесовата задача да изгради нова национална икономика. С невероятна бързина фюрерът превръща болезнената икономика на Ваймарската република в жизнена, силна и динамична. Милиони мъже отново можеха да работят, а семействата най-накрая можеха да започнат наново.

Във всяка фабрика нахлуваше истинска вълна от надежда. През 1938 г. Германия

най-накрая се превърна във водеща икономическа сила в Европа - и следователно в най-омразния враг на Англия и Франция. Всъщност сега в Германия дори имало недостиг на работна ръка, така че дори италианци, французи и поляци идвали в Райха, за да изхранват семействата си у дома!

За съжаление на световния мир само националсоциалистическа Германия се освободи от еврейските лапи на световната депресия. На 7 декември 1941 г. САЩ все още бяха в нейната хватка, а Англия никога не можа да се освободи от нея. Войната стана възможна само благодарение на Хале от САЩ и строгите дажби, а след войната Англия отново потъна в предвоенната си депресия - и империята също изчезна.

Колкото и огромни да са постиженията на Адолф Хитлер - обновяването на градовете, партията, икономиката, създаването на (истинска!) социална държава - те дори не са върховото постижение в живота на фюрера. През 30-те години на XX век най-големият германски държавник многократно уверява чуждестранните правителствени ръководители, че националсоциализмът не е експортна идеология (като еврейския болшевизъм), която нахлува във всички страни, за да ги завладее за една марксистка свръхдържава. Националсоциалистическата революция била германска и останалите дегенерирани плутократични демокрации нямало от какво да се страхуват. Но те се страхуваха! Страхуваха се не защото предполагаха, че Хитлер ще се спусне срещу тях, не, страхуваха се, защото беше възможно делото на Хитлер да намери подражатели в други страни. Ето защо те трябваше да разбият процъфтяващата Германия възможно най-бързо, преди светът да разбере колко полезен е националсоциализмът!

Еврейската омраза към възвръщането на арийската чистота кулминира в световна война, в която свободна Германия трябва да се бори срещу марионетките на международното еврейство. И все пак дори в разгара на войната, дори когато превъзходството на враговете на Германия ставаше все по-ясно, стотици хиляди все още се стичаха под знамената на националсоциалистите, за да се борят не само за Германия, но и за нов, здрав и справедлив световен ред. Тяхната цел е да създадат обединена арийска Европа.

Първоначално Хитлер не се замисля за това. Той искаше само Германия да живее в мир. Но после станало ясно, че войната не може да бъде овладяна, станало ясно, че тя може да бъде спечелена само ако арийските народи се изправят заедно срещу еврейския враг на света. Малката Германия щеше да бъде движещата сила на една арийска Европа от Лисабон до Москва. В противен случай тя щеше да се превърне в пионка на евреите от Уолстрийт в САЩ и на болшевиките в СССР, каквато си остава и до днес.

Генерал Леон Дегрел повежда своите белгийски войски Waffen SS към Източния фронт. Те се сражават за мястото на Белгия в една панарийска Европа. Корнелиу Кодряну е в готовност със своята румънска "Желязна гвардия", а Испания изпраща "Синята дивизия", съставена от доброволци, да се бори с комунизма.

Леон Дегрел, който живее в Испания, откакто е осъден на смърт в Белгия, е бил високо ценен от Хитлер. През 1945 г. той дори казва, че ако има син, би искал да има такъв като Леон Дегрел!

До края на войната Фюрерът най-накрая създава панаирджийско движение, което наброява стотици хиляди хора, които не само подкрепят движението, но и се

сражават за него и дават кръвта си за великата националсоциалистическа идея дори в безнадеждните последни часове на войната. Фюрербункерът в Берлин е защитаван от последните чуждестранни доброволци на Waffen-SS. Доброволци от Waffen-SS. Невероятното постижение - обединението на Европа, която винаги е била разделена, срещу комунизма - е коронният успех на Хитлер. Днес мечтата за естествен, некапиталистически, здравословен арийски световен ред има последователи по целия свят, които вече наброяват милиони.

Адолф Хитлер несъмнено е най-великият от всички лидери. Неговата концепция за световен мир и световна справедливост, основана на арийския националсоциализъм, е наследство за нас. Всички бели трябва най-накрая да се възприемат като братство, което защитава даровете на своя колективен гений, своя труд и своето расово превъзходство срещу черната чума, която се търкала от Африка и опустошава света, срещу кукловодите, които седят в Израел, на Уолстрийт и в Бон и държат в ръцете си мира, чрез който белите народи трябва да бъдат задушени.

На 20 април е рожденият ден на нашия любим фюрер Адолф Хитлер. Докато всеки симпатизант, поддръжник и активист празнува, се запитайте: *"Какво мога да направя, за да помогна за завършването на важното дело на Фюрера? Какво мога да направя, за да осигуря оцеляването на арийските раси в този враждебен, покварен свят?"*

В памет на мечтата на нашия загинал фюрер Адолф Хитлер за обединена арийска раса. - Heil Hitler!

Поклонничество

от Katti

"Днес смятам, че съдбата е избрала Браунау ам Ин за мое родно място. В крайна сметка това малко градче се намира на границата на двете германски държави, чието обединение поне на нас, по-младите, ни се струва като дело на живота, което трябва да се осъществи с всички необходими средства!"

Адолф Хитлер, MEIN KAMPF, том 1, глава 1

Започнах да усещам хилядите километри и тридневното пътуване със самолет, ферибот и влак от Чикаго, когато влакът ми потегли от Залцбург през зеления пейзаж на сребърни реки, преплетени с перлени къщички. Черни и сиви облаци надничаха ниско над девствените планини, като ту разкриваха, ту закриваха назъбените им върхове - една прекрасна, драматична и постоянно променяща се панорама на Горна Австрия. Аз обаче бях повече уморен, отколкото щастлив, и копнеех за топло легло в някоя приветлива гостилница.

Умората ми се изпари, а приливът на адреналин зареди батериите на метаболизма ми, когато влакът спря на следващата спирка, наречена "Braunau am Inn". Въпреки че планирах да пристигна в този средновековен град от няколко месеца, да видя името на гарата за първи път от прозореца на влака беше истинска тръпка. Бях успял да стигна! Наистина бях там! С раница на гърба преминах през студения проливен дъжд на няколко километра от гарата до безлюдната улица Linzer Straße, където потърсих Maybräu Gasthof. Имах късмет. Домакинята ми каза, че всички останали места в Браунау и на няколко мили наоколо вече са резервирани, а много от тях - от месеци. "Това не ме изненадва", казах тайно, а тя се усмихна. "Целият свят е тук този месец." "Какво?" Не можех да намеря думи. "Просто изчакай и виж. Ще видиш!" И ме остави сама в уютната ми стаичка да размишлявам над загадката ѝ.

Събудих се на разсъмване в утро, което все още беше влажно от вчерашните дъждове. Но градът беше оживен от градска дейност и аз се възхитих на чудесното и хармонично съчетание на модерните магазини и къщи с традиционната архитектура и улици от миналите векове. Продължих до края на Линцер Щрасе, която водеше към оживен средновековен пазарен площад. В южния му край се издигаше Залцбургската порта - масивна арка, която преди 500 години е охранявала първоначалния вход към Браунау. От другата страна пътният мост пресича малък приток на река Ин. На около 150 метра от портата се намира голяма, обикновена бяла сграда, която сега се обитава от наематели. Именно заради тази всъщност незабележима сграда в непознат австрийски град бях дошъл от другия край на света, за да го посетя. Защото тук, в тази единствена къща в покрайнините на Залцбург, се е родил най-великият син на света, а аз бях пристигнал тук, за да отпразнувам стотния му рожден ден.

Не бях сам, когато на следващия ден научих, че редовни и специални части на

австрийската армия внезапно са окупирали целия Браунау ам Ин. Транспортният път през моста към германската граница беше отрязан, а хората, които влизаха в града, трябваше да представят удостоверение за установяване. Един армейски хеликоптер прелетя ниско над главите, докато десетки бронетранспортьори гърмяха по пазарния площад. В сцени, напомнящи холивудски пропагандни филми от 40-те години на миналия век, войници с автомати се разхождаха сред смаяните жители, а фигури в каски, заедно с офицери с пистолети, заемаха позиции на охранителните пунктове. Плакати кръстосваха града, обявявайки недвусмислено, че в Браунау е въведено военно положение. Всички форми на публични демонстрации - предупреждаваха правителствените плакати - бяха строго забранени от сряда 14:00 ч. до петък 09:00 ч. Говоренето на висок глас на повече от двама души, събирането на улицата или пикетирането на тротоара, разпространяването на листовки, викането на лозунги и дори "подозрително облечените" лица бяха основание за незабавен арест и съдебно преследване съгласно австрийското "антинацистко" законодателство.

Самодоволните привърженици на демокрацията се държаха като собствените си зли карикатури на "тоталитарни фашисти". Малко преди тяхното пристигане обаче градът беше залят от "аутсайдери" от цяла Европа и Америка, а дори и от Австралия, Южна Африка и Ориента. Бедният Браунау набъбна от посетители и атмосферата ставаше все по-тежка заради напрегнатото чакане. Слуховете се носеха навсякъде. Говореше се, че командоси от върколаци ще издигнат знаме със свастика над Залцбургската порта в полунощ. Смяташе се, че еврейски убийци обикалят по улиците през нощта. Предполагаше се, че терористи от Милано ще подпалят портрета на Симон Визентал пред къщата на кмета. Общественото безпокойство не се разсея, когато правителствените войски поставиха блокада през Залцбургската врата, разграничавайки Старото предградие със забранената му зона. През арката можех да видя улицата отвъд, зловеща заради принудителната си празнота.

До късно вечерта пазарният площад беше почти безлюден, а само войниците все още бяха на постове си. От друга страна, всички кръчми и ресторанти бяха пълни с весели хора, които празнуваха. Малко преди полунощ нещата започнаха да се случват. В хотел "Ганн", недалеч от Залцбургер Тор с барикадата, някой поръчал бутилки от най-доброто шампанско в заведението и се вдигнали тостове и пожелания за рождения ден. В Ratskeller на моята гостилница Maybräu един млад мъж, заобиколен от студенти от мюнхенския университет, се изправи на масата до мен, вдигна дясната си ръка в забранен поздрав и извика с пълен глас: *"За Великия германски райх, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!"*. Никой не притесняваше нито него, нито спътниците му.

Тъй като бях сам, празникът ми беше доста тих. Отидох на близкия празен пазарен площад и седнах на една пейка под големия селски часовник. Погледнах нагоре към небето. Облаците, които от седмици бяха покрили по-голямата част от Централна Европа, се разсейваха и сега видимите звезди танцуваха неумоливо към съдбовните си позиции, докато металните дробове на зловещия часовник тежко обявяваха полунощ. Да бъдеш на това място в този момент - за това няма думи. Когато последният удар отекна във вечността, натиснах бутона за възпроизвеждане на малкия си касетофон. Баденвайлер, любимият му марш, заби в слушалките ми.

На следващата сутрин пазарният площад беше препълнен с множество очакващи хора. Всички те сякаш чакаха, чакаха - но какво? За кого? Сякаш всеки момент щеше да се появи самият той, вероятно изправен в голям черен мерцедес. Може би очакваха нещо подобно. Живият дух, емоционално осезаемото присъствие на човека, който четиридесет години след физическата си смърт привлича вниманието на света към родното си място, стана по-интензивен и се разкри по-мощно.

Около обяд група италиански фашисти мистериозно се появява сред тълпата. Един от тях, противопоставяйки се на огромното присъствие на официалните лица, започна да говори. *"Носим пожелания за рожден ден на най-великия герой на бялата раса! Той живее завинаги в сърцата и умовете на своите кръвни братя и сестри! Не на еврейската тирания!"* - Войниците се втурнаха към него и другарите му, но не и преди да успеят да отдадат чест на изумените зрители. Някои от тълпата дори се осмелиха да отвърнат на поздрава. Други аплодираха, а някои дори започнаха да пеят старата песен на SA "Братя в колхозите и ямите", очевидно като остроумен отговор на кратката реч на италианците за "кръвните братя". Полицията дори задържа тези отговорници, което е голям резил в тази част на света.

Моето собствено малко празненство се състоя зад тази суматоха, в двора на енорийската църква на красивата катедрала от 15-и век "Свети Стефан". Първо се спуснах до съседния подземен мемориал на жертвите на войната - публична епитафия, върху чиито стени са гравирани имената на загиналите в Браунау. В центъра на помещението лежи символичен войник, заспал в героична смърт. На северната стена е поставен почетен списък на воините, загинали в Сталинград. Тук положих букет цветя с надпис "И все пак вие победихте!". Като изкачих стъпалата навън, минах покрай енорийската църква, където поставих в центъра на олтара цъфнал вечнозелен венец с неговия портрет и запалих горната жертвена свещ.

Докато размишлявах върху пейката, забелязах, че една възрастна жена влезе и забеляза венеца ми със снимката точно до олтара. Въпреки че очевидно беше поразена от откритието си, тя остави венеца да почива. Влязоха и други хора, които го видяха с нескрито учудване, но го оставиха недокоснат.

Отидох в задната част на катедралата, за да видя древния купел, където е било кръстено бебето, а след това се върнах към ярката слънчева светлина на претъркания пазар. Тези прости и тихи събития не могат да предадат в своето разкриващо се богатство дълбоко вълнуващия характер и дълбокото емоционално преживяване на този ден от всички дни, със сигурност най-вдъхновяващия ден в живота ми. До онзи ден през април до голяма степен се съмнявах в перспективите ни за успех. Тази неизмерима катастрофа - загубата на Втората световна война - изглеждаше необратима. От печалния край на тази катастрофа за земната цивилизация движението се бори напред, пада и отново започва да се бори напред в епоха, в която хипнотизиращите сили на злото изглеждат непобедими.

Но на 20 април, на 100-годишнината от рождението му, в свещеното му родно място, стъпка по стъпка ме споходи неочакваното осъзнаване, че съм бил тесногърд, ограничавайки оценката си за развитието и прогреса на движението в рамките на собствената си скромна времева рамка. Неговата идея е ВЕЧНА концепция. Историческите последици, които той задейства, са вълна от събития, които ще наберат неудържим тласък през годините в далечното бъдеще. Нашето

движение е прилагане на природните закони в човешките сфери, а природата е всемогъща. Понякога тя може да е отблъскваща и силите ѝ да се натрупват в отчаяние, за да избухнат по-късно напред, може би по-бурно от всякога.

След като на 21 април властите премахват бариерите пред дома му, тълпите се стичат като мюсюлмани около свещения камък в Мека. Бях сред много непознати, но изведнъж почувствахме връзка помежду си, ние, братята и сестрите на свастиката, и да бъдем заедно на това почитано място беше като завръщане у дома. Духът му обгърна всички ни, направи ни свои другари и ни изпълни с увереност за бъдещето. Самият факт, че всички ние бяхме дошли на това място от цял свят в този конкретен момент в един враждебен свят, беше достатъчно доказателство, че идеята е все още жива! Именно, както казваше той във филма "Триумф на волята" - "повелята на сърцата ни" ни събра заедно. Изпитвахме уникална гордост от съзнанието, че бъдещите поколения ще ни завиждат, на нас, които се събрахме тук в този уникален момент, за да запалим свещ за рождения ден, заобиколени от огромната нощ на невежеството и злото. От този пламък ще се излъчи както фар, който да осветява нашите кръвни роднини, така и огън, който да изпепелява замърсителите на нашето потомство.

Бях дошъл в Браунау, за да му предложа нищожните тържества, които притежавах в негова памет. Той обаче ми даде по-голям подарък от живота - обновена, непоклатима вяра в нашата неизбежна и абсолютна победа. Heil Hitler! Хиляди пъти "Хайл Хитлер"!

Коледна история

Може би ни е трудно да разберем колко много Адолф Хитлер е обичал своя народ, дори в първите години на борбата си в полза на народа. Показателно за истинската привързаност, която го е заобикаляла от самото начало, е запазено от официалния биограф на партията Хайнрих Хофман, който си спомня за една проникателна случка, случила се в Мюнхен малко преди Коледа 1923 г. Малко повече от месец по-рано шестнадесет другари са били застреляни пред Фелдхернхале. Движението е разбито от опита за преврат на 9 ноември; членовете му са мъртви, укриват се или, подобно на Фюрера, са в затвора. След като искрата на надеждата угасна, потънала в кръв, следвоенна Германия отново потъна в сивото отчаяние на социалния хаос, икономическата разруха и културния упадък. Това е мястото, на което Хофман разказва за мрачния декември преди 68 години...

"Художниците от движението на Хитлер планират да отпразнуват Коледа в кафене "Блуте" на улица "Блутестрасе" с *жива маса* с надпис "*Адолф Хитлер в ареста*".

"Бях натоварен със задачата да намеря подходящ двойник на Хитлер. Случи се така, че попаднах на човек, който поразително приличаше на него. Попитах го дали би участвал в това *tableau vivant* и той се съгласи да го направи.

"Голямата зала на Blüte Café беше пълна с хора. Настъпи ужасена тишина, когато завесата се вдигна и разкри затворническа килия на полутъмната сцена. Зад малкия заграден прозорец се виждаха падащи снежинки. Един мъж седеше на малка масичка с гръб към публиката. Невидим мъжки хор пееше "*Тиха нощ, свята нощ*".

"Когато напрежението от последната нота отшумя, в килията влезе малък ангел, който носеше запалена коледна елха, поставена любезно на масата на самотния мъж.

"Хитлер" бавно се обърна, докато не погледна публиката в лицето. Мнозина си помислиха, че това всъщност е самият Хитлер, и в залата се разнесе ридание.

"Светлините светнаха и видях около себе си хора с мокри очи и бързо изчезващи носни кърпички."

Източник: *Хитлер беше мой приятел* от Хайнрих Хофман, Burke Co, Лондон.

20 април

от Lieselotte

Националсоциалистите по цял свят празнуват днес рождения ден на своя лидер Адолф Хитлер.

Лидерът, който пред лицето на предателството от 1918 г. създаде светоглед, движение, към което се присъединиха милиони. Отбелязваме паметта на лидера, който изтръгна Германия от блатото на международното братоубийство и възстанови националното съзнание на германския народ. Отбелязваме паметта на лидера, който под яркочервеното знаме със свастика поведе арийските народи на Европа срещу контролираните от евреите-болшевики азиатски орди, който се бореше с международния еврейски паразит на народите и който накрая стана жертва на международния заговор на евреи, капиталисти и болшевики.

Адолф Хитлер, лидерът на националсоциалистическа Германия, лидерът на арийския свят, е мъртъв. Той е паднал в борбата срещу еврейско-болшевишкия враг на света. Тялото му почива в Райхсканцлерството, където дванадесет години направляваше съдбата на германския народ, където се изправяше срещу врага до последната секунда. Адолф Хитлер не подаде оставка, нито капитулира, а влезе във Валхала като водач на германския народ. Трупът на фюрера не можеше да бъде задържан срещу окупационната тълпа, подстрекавана от евреите. По този начин Фюрерът беше пощаден от онова, което беше сторено на Дуче на италианския народ от евреите, лишени от човешката си маска.

Райхсканцлерството е взривено, Бергхоф е опустошен, а помещенията за партийни конференции в Нюрнберг са демонтирани. Всички паметници са разрушени, улиците са преименувани, партийните офиси са конфискувани, знамената и щандартите, униформите, оборудването и книгите са изгорени. Не е оставен камък върху камък, за да бъде изкоренено с безпрецедентна прецизност всичко, което напомня за Адолф Хитлер, за Третия германски райх, за неговото величие и великолепие.

Сега, когато всичко, което някога е правело нашия народ велик и силен, е било разрушено, унищожено и заличено под режима на международна банда престъпници, се смяташе, че е настъпил моментът германският народ да бъде превърнат в слуга на тази престъпна раса за всички времена.

Ако тази банда от паразити и главорези, тясно свързани с кръвни връзки, вярва, че като унищожи материалните ценности и емблеми на едно движение, като избие лидерите му, го е унищожила веднъж завинаги, то нека кажем на тези международни главорези: германският народ по-скоро ще загине, отколкото да се подчини без бой на робството на една низша раса, дошла на власт чрез спекулации, подстрекателство към война и геноцид!

НСДАП не е капитулирала и няма да капитулира в конфронтацията си с международното еврейство! Това, което се случи на 8 май 1945 г., беше акт на военно-бюрократична шутовщина, на който тогавашното военно ръководство трябваше да се подчини под натиска на окупационната мафия, проникнала в

страната ни чрез предателство в собствените ѝ редици. Ние изобщо не се интересуваме от това какво и как е било договорено на 8 май 1945 г. Ние не трябва да се занимаваме с въпросите на международното право и международните конвенции, които така или иначе съществуват само на хартия или в най-добрия случай се тълкуват във вид, който е най-благоприятен за победителя, а трябва да воюваме свободно за страната си, трябва да изчистим страната си от чуждо влияние, трябва да защитим народа си от разложението на кръвта. Трябва да елиминираме влиянието на еврейските фактори и, не на последно място, имаме свещения дълг да изпълним почетната задача да призовем към отговорност расата, която два пъти е вкарвала света във война. Милиони и милиони мъже, жени и деца два пъти в рамките на 25 години станаха жертва на отмъстителността, алчността за печалба и желанието за световно господство на една некултурна раса.

Същата тази престъпна раса няма да се поколебае да започне трета световна война, ако плановите ѝ за световно господство бъдат застрашени, като по този начин отново изложи милиони хора на неописуеми страдания. Ето защо ние признаваме съвсем открито: Нашата цел е да предотвратим подобна катастрофа - с всички средства.

Що се отнася до окончателното решение на еврейския въпрос в Третия райх, достатъчно е да се вгледам в масата спекуланти, рекетъори и членове на подземния свят, за да разбера, че окончателно решение на еврейския въпрос изобщо не е имало. Поклонничеството на пенсионерите и еврейските колонии в САЩ, Европа и Южна Америка са живи примери за несъществуващото окончателно решение. В този контекст не е нужно да се занимаваме с намирането на истината или дори с провеждането на "дискусия по фактите". С каква цел? За да правим услуги на някои немирни моралисти - Бог знае, че нямаме време за това.

Има свидетели на факта, че в Третия райх не са били обгазявани евреи. Няма обаче надеждни материали, които да доказват обратното. Докладите на Международния червен кръст също потвърждават твърденията за хуманното отношение към евреите. Но да се вярва, че бихме могли отново да се подведем по подобна грешка, би означавало, че ние, националсоциалистите, всъщност сме ненаучими.

Сега нашите опоненти ще атакуват света - както го направиха преди четиридесет години - с поток от демократични фрази за хуманност, човечност и великодушие и ще изричат своите моралистични лозунги. Питам тези опоненти: Къде беше вашата хуманност, когато превърнахте процъфтяващия европейски културен пейзаж в купчина руини? Къде беше вашата хуманност, когато милиони хора на Изток бяха брутално избити от нечовешки орди? На Запад нашите жени и деца загинаха под градушката на запалителни и фосфорни бомби. Стотици хиляди партийни другари бяха убити след 1945 г., други бяха депортирани, осъдени или осакатени. Това израз на вашия морал ли беше?

Безброй европейци трябваше да преминат през същото изпитание, защото бяха взели участие в борбата срещу световния враг евреите-болшевици като патриоти и съзнателни европейци. Само триста хиляди италианци и сто и петдесет хиляди французи бяха избити от подстрекаваната от евреите тълпа. Безброй хора и до днес носят по телата си следите от малтретирането.

Интересно е да се види как международните апостоли на братството на народите

ще се защитят пред тези колосални престъпления, когато им бъде потърсена отговорност. Независимо от това с какви фрази и лъжи ще се опитат да се измъкнат демократичните държавници, те и расата, която ги подкрепя, няма да избегнат съдбата си!

Засегнатите могат да бъдат сигурни, че това не е просто фраза. Международното еврейство може и да е успяло да се опияни от кръвта на външно победени народи, но не е успяло да доведе до срутването на интелектуалната сграда на националсоциализма. Фюрерът може да е паднал в битка, а всички идеологически трудове на движението - както и всичко останало - да са били изгорени и забранени. Но националсоциализмът се е вкоренил в най-дълбоките си недра и е оживял. Дори ако нашият водач е физически мъртъв, духът му е още по-жив. Водачът на националсоциалистическа Германия е сред нас не в телесна форма, а чрез националсоциалистическата идея, която единствено той възплъщава.

Чрез своето фундаментално произведение "*Mein Kampf*", чрез речите и есетата си Фюрерът ни е предоставил идеологическата, политическата и стратегическата основа, върху която трябва да действваме през вековете.

Политическите системи ще се установяват и свалят, политиците ще идват и ще си отиват, но Фюрерът и неговото дело ще бъдат основата за съществуването на германския народ и арийския свят за всички времена!

На 30 април се навършват 33 години от деня, в който фюрерът и канцлер на Великия германски райх диктува последната си воля в Райхсканцеларията под защитата на германските и европейските войски на СС в ситуация, станала безнадеждна поради предателство и малодушие в собствените му редици, и умира заедно със съпругата си. Днес, 32 години след смъртта на Фюрера, разполагаме с неговото политическо завещание. Това завещание на нашия Фюрер говори за далновидността и увереността, които са били характерни за него.

Трийсет години след написването на тази последна декларация на волята на нашия Фюрер националсоциалистическото движение отново се възроди в съответствие с тази последна воля. Подкрепено от младото поколение, движението на Адолф Хитлер е готово да изпълни волята на своя водач. В името и от името на нашия водач ние ще разбием това еврейско образувание "ФРГ" в сърцето на Европа и ще ликвидираме неговите поддръжници от корен и от корен. Ще изградим четвъртия свещен германски райх на честта, славата, величието и справедливостта и така ще изпълним волята на нашия фюрер - сияйното възраждане на националсоциалистическото движение.

Кълнем се във вечна вяроност към теб, Адолф Хитлер, до края на живота си. Кълнем се в теб, фюрер, да не се успокояваме и да не почиваме, докато не изпълним последната си воля. С фанатична решителност ние, националсоциалистите, ще изпълним последните Ви указания и ще изправим пред съда виновниците за Вашата смърт и за смъртта на милиони арийци. Готови сме да умрем, вместо да нарушим тази клетва.

В този момент ние се виждаме в общност на солидарност с легиони националсоциалисти от всички нации. Всички те признават: Или международното еврейство ще узурпира световното господство и всички арийски народи ще загинат, или арийските народи ще се отърват от еврейския режим. Ние, които имаме Адолф Хитлер за свой водач, няма да позволим да бъдем ликвидирани

доброволно и без борба! Германският народ по-скоро ще загине, отколкото да се превърне в бисер на международна банда рекетъори! Народ, който не е готов да защитава свободата си постоянно и продължително или който не е способен да се бори за нея отново, е загубил правото си на съществуване!

Фюрерът никога не е оставял съмнение, че конфронтацията с международното еврейство е въпрос на съществуване, на живот. От руините на нашите културни паметници движението на Адолф Хитлер се надига наново, за да продължи борбата за германската свобода, европейското единство и арийската общност на народите. През следващите няколко години ще бъде взето решението.

Нашите опоненти, както и приятелите и симпатизантите ни, трябва да са наясно с едно: за нас няма такова нещо като капитулация. За нас тази дума не съществува. За нас е победа или падение, алтернатива няма. Ако ние бъдем победени в тази борба за свободата на народите, то редиците на нашите противници значително ще оредят.

Ние не познаваме капитулацията и предаването, ние познаваме само изпълнението на дълга си към Фюрера, народа и Отечеството. Животът и смъртта на нашия Фюрер ни задължават към фанатично послушание и отдаденост на националсоциалистическата идея.

"Работата и мисията на Хитлер са свещено наследство за бъдещите поколения. Ние, които все още сме живи, сме длъжни да продължим да се борим."
Фелдмаршал Шьорнер.

от: NS KAMPFRUF #25, март-април 1978 (89)

Адолф Хитлер: Лидер на саможертвата

от Michael Storm

Националсоциализмът, както и всяко революционно движение, се подхранва от саможертвата. Нашето движение е уникално, защото нашият лидер не само даде пример за саможертва по време на борбата за политическа власт, но и защото го правеше през целия си живот.

Когато Хитлер е още млад, той оставя сиромашката си пенсия на по-малката си сестра Паула и след това тръгва сам да оцелява в един враждебен свят, в който ежедневният хляб се изкарва трудно. Този ранен пример за даване на приоритет на нуждите на другите пред собствените си остава през целия му живот.

По време на Първата световна война Хитлер споделя мизерията на обикновените войници. Неговият полк избива до кръв на фронта. С намаляването на силите на полка от всеки един мъж се изискваше повече. Никой никога не е правил повече от Хитлер. Той винаги се е записвал доброволец за специални задачи, поемал е най-опасните мисии и десетки пъти едва е избягвал смъртта. Изглеждаше, че е донесъл победата на Германия само благодарение на волята си. Когато дошло време да се отдаде на заслужена почивка и отпуск, той отказал, като оставил тази почивка на женен мъж, за да може да прекара известно време у дома със семейството си.

След удара в гърба и унижителното поражение на Германия Хитлер се зарича да посвети живота си на възкресяването на Германия и отмяната на Версайския договор. През тези години на борба той преживява още по-големи трудности, отколкото през младостта си.

Облеклото му е толкова бедно, че един партиен член трябва да дари костюм на Фюрера, за да може той да отиде на среща на индустриалните лидери. Не само че живееше толкова скромно, за да може всяка стотинка да отиде в борбата, но и трябваше да се откаже от голямата си мечта (или поне така си мислеше по онова време) някога да стане художник или архитект.

Материалните жертви не са единственото, което партията изисква от своя лидер. Хитлер често се оплаквал, че не може да се радва на уютния дом и благоденствието на семейството си, защото не може да се ожени, тъй като е женен за цяла Германия. Още по-лошото е, че той никога не е познал радостта да стане баща, защото това би било несправедливо спрямо децата му, тъй като задачата да вървят по неговите стъпки например би била твърде голямо бреме за тях.

Когато войната навлиза в Германия, Фюрерът трябва да се откаже от мечтата си да възстанови своите градове. Тогава той облича униформата си и отказва да я сваля, докато не постигне победа. Работи денонощно и обемът на работата му нараства. Щабът му, "Вълчата бърлога" в Растенбург, се намирал в бластиста гора, където през лятото било твърде горещо, а през зимата - твърде студено. Щабът му смяташе, че работата там е безрадостно начинание, и нямаше търпение да го

преместят в Берлин или Париж, оставяйки Фюрера зад гърба си - да се бори за Германия без никакви развлечения, ярки светлини или сладки плодове на победата.

През пролетта на 1945 г. във Фюрербункера Фюрерът изчезва за няколко минути по време на военни срещи, за да се полюбува на моделите на уникалните националсоциалистически градове, които мечтае да построи след войната, но знае твърде добре, че те няма да бъдат построени през неговия живот.

По време на градушката от съветски снаряди над града той казва на генерал Леон ДеГрел от Вафен СС, че ако имал син, щял да иска той да бъде като ДеГрел, но че сега той и Ханс-Улрих Рудел трябва да вдъхновят бъдещата германска младеж с героизма си. Фюрерът казал, че ще направи най-голямата жертва за Германия и няма да избяга, а ще се бие с врага докрай и след това ще лиши демократите и болшевиките от еврейската им радост, не само за да го съдят, но и за да осакатят тялото му. и така той се сражавал, докато "Untermenschen" били само на няколко метра от него, а след това се изкачил до Валхала.

Адолф Хитлер е човек, който жертва себе си и целия си живот за своя народ. Голямата добродетел е съществена характеристика на националсоциализма, като например жертвата на един човек в името на великата кауза. Ето защо един националсоциалист се брои за повече от сто демократи или републиканци. Именно това ни прави толкова силни и толкова страшни.

Като млад мъж от СА работех по 48 часа седмично във фабрика, дарявах цялата си заплата на партията, поддържах партийната централа чиста, вършех писателска работа, събирах подписи за петиции, готвех храна, давах интервюта по телевизията и понякога се забавлявах в уличен бой с изметта на земята. Повечето от така наречените "справедливи" националсоциалисти трудно се намираха, когато ставаше дума за полагане на труд или даряване на пари. Затова не се учудих, че те не бяха изключени от движението заради смъртни или бомбени заплахи, а защото не бяха достатъчно отдадени на националсоциализма. Те искаха да се "забавляват" и да правят жертви от другите другари. Тези търтеи напуснаха партията сравнително бързо и всеки път, когато това се случваше, ние ставахме по-силни.

В сравнение със саможертвата на Фюрера моите пари, пот и кръв са по-скоро незначителни жертви. Въпреки това нашето движение днес е пълно с другари, чиито жертви ги правят герои: истински националсоциалисти като Райнхард Зонтаг, който трябваше да даде живота си преди няколко години, и Готфрид Кюсел, който прекара две години в затвора (и му предстоят още осем години), както и много, много други, които не могат да бъдат назовани тук от съображения за сигурност и без които нямаше да държите този вестник в ръцете си и да четете тази статия.

Ние, националсоциалистите, оценяваме един мъж или една жена само по едно нещо, а именно по това доколко те се жертват за нашата победа. Колко са умни (или си мислят, че са), колко са богати, колко претендират, че са добри бойци, или колко бира могат да изпият - нищо от това не означава... само колко човек дава от себе си!

Всеки от нас - включително и аз, и вие - трябва да си зададе този важен въпрос!
Heil Hitler!

Началото

Яростта на гръмотевичната битка преминава през Фландрия. През Фландрия стене великият умиращ. Бронираната смърт е на свобода! Разкъсаната земя трепери в отбранителната битка през 1918 г. Огън се търкаля над фунии и ями. Английските войски се провалят в атаката на височините Моче, близо до Коминес. Американските щурмови вълни се срутва върху малкото скали на полевата сива отбранителна воля. Танкови ескадрили се блъскат до смърт в скалите на германския героизъм.

През рева на картечниците се чува лай на гаубици, пушек на оръдия, рев на мини, снопове огън от свалените ескадрили. Кръвта опложда земята, която мирише на прахови пари и в която мъртвите вече не намират покой от смъртта. От хекатомбите на жертвите съдбата издига паметник на героизма и ужасната агония на едно почти отчаяно човечество.

Целият свят е заговорничил в омраза. Разрушение! Унищожение! реве от горещите тръби на оръдията им...

Това беше предната част!

Разпръснати във фунии и окопни дупки, лежат героите от Списъка на полка, при М.-Г., с пушки, притиснати в браздите на разкаляната земя; кървящи, но все още борещи се, проклинащи, но не отстъпващи!

Вечерта на 19 октомври 1918 г. се спуска над Фландрия - земя, която е болезнена като смъртта, но смъртта все още не спи. Тя все още пламти, жълто-червена и ревяща, бушуващият огън на материалната битка. Войниците са изтощени, мокри и покрити с кал, уморени и гладни. Разпръснати мъже се измъкват от германските окопи и се препъват забързано от фуния в фуния към тила: Есенхолер! А врагът удвоява огъня си.

Три мускетари, сигналисти от щаба на полка, преследват смъртта. Някъде в задната част на местността се намира изоставеният артилерийски блиндаж. Това е мястото, където се предполага, че се намират полевите кухни. Прескачаме през градушка от железен огън.

Между фронтовете се появяват цветните ракети. Накрая се натъкват на каси за патрони и празни кошници за снаряди. Пред тях се издига блокът на един бункер. Готварските прибори тракат. Стигат до укритието на полевата кухня. Тримата мускетари въздъхват с облекчение!

Но вражеските батареи отново се разпалват. Удар след удар, мълниите разкъсват земни фонтани. Дървени и железни отломки се издигат от калта и се разбиват в тавана на убежището. Четвърт час минава след четвърт час. Вече е невъзможно да се върнем обратно. Войниците притихват в очакване в бункера. А вдясно и вляво, пред и зад тях, в стоманената баня бушува ефектът на най-жестоката технология за унищожение. Тримата баварски мускетари са затворени в дупка в земята от произвола на оръдейните циви и животът им вече не зависи от смелите им постъпки и собствената им воля, а само от безсмислието на случайността и изпълнението на дълга от страна на някои от артилеристите в тила на немските батареи, които сразяват английския враг.

Такива часове по фронтовете на световната война изискват цели мъже. И макар много хора да са били обзети от ужас и отчаяние, тук, в полузатрупаната землянка край Моке във Фландрия през нощта на 19 октомври 1918 г., седеше един човек, който беше овладял това отчаяние - редникът, пратеникът, замисленият човек, добрият другар. Той беше победил в себе си онова, което понякога караше другите да треперят. Вече четири години беше на бойното поле, тук, във Фландрия, някога беше преминал бойното си кръщение и оттогава насам беше преминал през трудности и смърт в доброволността на своя героизъм. Байернвалд, Витшаете, Ла Басе, Фромелс, Сом, Бапаум, Соасон, Ла Фонтен - това бяха тежки битки, които той преживя. Когато всички се отчайваха, той оставаше изправен; когато другите проклинаха, той мълчеше. Когато те рухваха изтощени, той изпълняваше дълга си, да, нещо повече: заставаше в защита на другарите си и посрещаше стоманената смърт на тяхно място в ада на битката. Сигналистите от щаба на полка познаваха неговото настояване - напред - напред, когато трябваше да се изнесат заповеди с барут. Когато започваше да скача, измъквайки се от прикритието на бясното разрушение: "Давай!", гласът му звучеше твърдо. Изглеждаше, че няма нерви, а когато другите губеха нерви, той ги поглеждаше с големите си ясни очи и те се успокояваха и продължаваха боя.

Когато прекарваше редките часове на почивка с тях зад фронта, той говореше с ентузиазъм за любовта, която се наричаше Vaterland! Говореше за самоочевидността на победата и за съдбата, която Германия един ден ще има, защото зад гърба си е имала съдба, която не е трябвало да има.

Те не го разбираха, клатеха глави, когато говореше така. Но въпреки това усетиха в думите му нещо като нова велика истина. Тя ги плашеше, правеше ги безпомощни и ги караше да се смеят.

"Един ден - много по-късно - ще ме разбереш!" - казваше той. Тревогата, заповедта за ново разгръщане, често слагаше край на подобни разговори и тогава ефрейторът, сигналистът, заставаше обратно в строя.

Сега тримата седяха тук, в рушания се подслон. Час след час минаваше и трудностите нямаха край.

После, внезапно, дългоочаквано, в бункера проблясва светлината на умираща граната. Детонацията поваля хората на земята, раздвижва земята, парализира в шок. Прякото попадение е загинало на входа на убежището. Всичко се е случило в един миг.

След това, най-дяволската жестокост на войната в нашата цивилизована епоха, се разнася в невидими облаци: газ!

Докато в окопите напред бушува поредната атака, тук, в землянката, мъжете се борят с разяждащата смърт, която разяжда дробовете и очите им. Атаката барабани отпред. Нощта минава безкрайно в землянката...

на разсъмване един редник се натъква на бойното поле на тази битка. Няколко дни по-късно болничен влак се придвижва към дома. Във вагона, до простреляните, уморени бойци, лежи сляп войник, вчерашният сигналист,... броудинг.

Той, който в безкрайността на сраженията не виждаше със здравите си очи по-далеч от своя участък от окопа и мизерното малко поле с фуния, на което смъртта напразно се опитваше да му отнеме живота и заповедите за сражаващите се войски, сега - сляп - вижда. Около него е нощ, но в сърцето му свети пламъкът на святото

ставане и той - слепецът - сега вижда с пределна яснота в светлината на този пламък безкрайния простор на едно световно събитие, което започна с кръв и ще завърши с кръв. Той вижда съдбовния копнеж на своя народ, вижда агонията и страданието на целия свят. Да - той вижда пътя към изкуплението!

И докато червена слюнка разпръсква герба на империята, докато бунтът разкъсва парчетата на малодушието, в този човек узрява волята: кръвта на тази война няма да се лее напразно. Венецът на славата *от една по-добра* победа, Германия един ден ще го прикрепи към новите знамена на своя нов народ!

Това е безмълвната клетва на един сляп войник и така историята на националсоциалистическото движение започва на 9 ноември 1918 г. във военната болница в Пасевалк.

Един човек тръгнал оттук, станал барабанист и навсякъде, където формирал нови германци от хора, те вдигали ръце в знак на новата си вяра, точно както древните вдигали копията си, когато поздравявали херцога, водача.

- Кърт Йесерих

Според информация от Игнац Вестенкирхнер, военен другар на Фюрера, който се е завърнал от Америка.

От: *Der Schulungsbrief*, март 1934 г.

Адолф Хитлер в Световната война

Доклад за фронтовите другари на Фюрера 1914-1918 г.

На 10 октомври 1914 г. излязох на бойното поле на Западния фронт с полка "Лист", към който принадлежеше и Хитлер. Фландрия стана първият ни боен сектор. Но едва през 1916 г., в разгара на ожесточените материални сражения, се запознах лично с Адолф Хитлер. Дотогава и двамата бяхме преминали през войната невредими. Една вечер лежахме заедно в изоставена артилерийска установка, когато врагът стреляше яростно и бясно. Тогава ни дадоха газ. Артилерийският огън обстрелваше позицията ни цяла нощ. Мислехме, че всичко е минало добре, когато рано сутринта разбрахме: Хитлер беше загубил зрението си. Самият той каза, че вече не вижда нищо и държеше ръцете си над болните си очи. След това го откараха във военната болница.

Ясно си спомням едно преживяване, което свидетелства за личната смелост на Хитлер по време на войната. Беше близо до Епани. При едно настъпление Адолф Хитлер трябваше да премине през горист склон, където бяха попаднали в капан французи, отнесени от войниците. Шлемовете им просто стърчали над ръба на дупките в земята. Адолф Хитлер ги разпознал през стъклото, извадил пистолета си, дал знак с ръка към тила, сякаш зад него идвали другарите му, изкарал смаяните французи - дванадесет на брой - от позициите им и ги отвел при командването.

Адолф Хитлер често говори за политическото бъдеще на Германия в самотните си часове. Преди всичко той е бил потиснат от държавната разпокъсаност на Райха, добре познатата многодържавна система. Веднъж той сравнява множеството малки германски държави с късчета хартия, които е закачил на конец. Всеки вятър, обяснява той, може да ги отнесе. Ако обаче отделните листове са вързани в сноп, силен вятър не би могъл да ги отнесе. Дори и най-простите от нас разбраха какво искаше да каже.

Игнат Вестенкирхнер

В материалната битка

Западната армия ще получи войскови подкрепления, тъй като на изток са освободени значителни части. Само тези, които са стояли тук години наред в барабанния огън на материалните сражения, тези, които, обсипани със засъхнала кал и кръв, усещат в дробовете си паренето, идващо от газа, и които ден след ден - раните, разкъсани от шрапнелите, са едва белязани - тичат през огнените завеси на копията в надпревара със смъртта и жадно пият с уста вода за кафе или вземат суха коричка хляб за най-добрата торта.

Резервният пехотен полк 16, известен като "Лист", в състава на 6-а баварска резервна дивизия, се сражава при Соасон, въпреки че е с недостатъчен състав, отслабнал откъм кръв и боеприпаси, от седем седмици е без свежо бельо, изтощен е в огромни походи и, мокър от дъжд, би искал да бъде оставен на мира. Всъщност те бяха изтощени, но всъщност бяха резерв зад дясното крило на 7-а и 1-а армия.

А в действителност вечерта на 26 май те са били в предната линия поради приближаването им към десен завой и сега е трябвало да натикат врага. От Айлет те гледат към Айн. Командирът им се казва Антон ван Тюбеф и е майор. Той е деветият командир на този полк и сега води "Листер" в продължение на пет дни, като води със себе си другите части на дивизията през известния и прословут *Chemin des Dames*.

Целият полк киха, докато бяга и се сражава, тъй като газът, с който артилерията е стреляла, е тежко разпръснат по земята. Има стръмни планини, скалисти възвишения и площадки за танцуване на вещици, покрити с осколки и огън, с изтръгнати корени и клони на дървета, забити в изгорялата от катран земя. Трябва да вървиш по минохвъргачките, картечниците, боеприпасите, за да ги поставиш на позиция. И тук целият въздух непрекъснато хрипти, съска и се вие от нажежено до червено желязо с всякакви размери и парчета. Не се споменава за телефонните линии от щаба на полка до батальоните и между тях. В сферата на предаването на командите властва сигналистът. С почти съноподобна увереност той се надбягва и изскача от фунията и се втурва, задъхан, през дупки, греди и трупове, между ударите на извисяващите се фонтани от стомана, огън, земя и облаци дим, в адското жужене на рояка стършели на стоманените снаряди. Ако не успее да предаде съобщението или заповедта си през изгарящата бъркотия на смъртта на точния човек, тогава цялото ръководство отива на кучетата и желязната воля на този тласкащ напред клин от олюляващи се бойци се разпада в неефективност. Заедно с лидерите сега той носи съдбата и изхода на тази битка в главата си, в джоба си, в сърчността си и в смелостта си.

В продължение на пет дни дивата война бушува във всичките си проявления и - както често и колко често тогава - най-неуморният, най-смелият, безстрашният репортер на полка тича, скача, докладва, получава, бяга от щаба до върха, от батальона до командира.

А след пет дни полкът е разгърнал вражеския фронт с ширина 23 км откъм фланга, пробил е стремително и, доколкото може да се пресметне, е пленил 400 пленници, 16 оръдия, 100 картечници, 4 моторни превозни средства, 15 вагона с боеприпаси и един инженерен лагер.

"Освен постиженията на отделните командири, главната заслуга за великолепно изпълнение на атаката трябва да се отдаде на диспечерите на полка", казва командирът на 16-ти Р.И.Р., известен като "List", Антон цу Тюбеуф.

На 1 юни 1918 г. командирът на полка е удостоен с военния орден "Макс Йозеф". А на 4 август новият Макс-Йозеф-Ритър фон Тюбюф закача на гърдите на редник Адолф Хитлер Железния кръст I степен - най-високото и най-рядко присъждано отличие на мъж в окопите.

W. Л. Дил

Пряко попадение в командния пункт

Около обяд сигналистите издават новата заповед за атака. Адолф Хитлер отново е там, непоколебим и неуморим в изпълнението на опасния си дълг. Той често поема доброволно най-трудните преходи за един или друг свой другар, чак до фронтовата линия, пронизвана от градушка от куршуми.

В 1.30 ч. започва втората атака с артилерийска подкрепа. Загубите, понесени от настъпващите през открит терен, отново са ужасни. Само неколцина успяват да проникнат в първите вражески ями с щикове в юмруците си, да вземат пленници и дотам. Вторият батальон напразно се опитва да се притече на помощ на другарите си, които са се втурнали напред. Водачът, лейтенант от запаса Шуберт, пада по време на първата атака.

Сега командирът на полка, подполковник Енгелхард, лично отива в северния край на гората. Той използва бинокъла си, за да се ориентира в обстановката, разузнавайки за най-благоприятното място за пробив на врага. Но бдителните очи вече са го забелязали. Дрънчаш картечен огън го поразява, разсичайки храстите отдясно и отляво, разбивайки се в стволовете, рикошетите се вихрят във въздуха. Адолф Хитлер и редник Бахман скачат напред и го прикриват с телата си. Командирът, затруднен в наблюдението си, учудено пита Хитлер: "Защо е така?" - "Не искаме да загубим за втори път командира на полка", е скромният отговор. Командирът му благодари с мълчаливо ръкостискане, сякаш това е нещо съвсем естествено.

17 ноември: Артилерийска активност на противника. Преди половин час командирът на бригадата, превъзходителство Гросман, лично издаде заповед за освобождаване на окървавения Листов полк. "Уверете се, че сте се върнали" - каза той накрая на подполковника. Някои от ротните командири вече пристигнаха в щаба на полка, за да получат тази заповед. Поради липса на място Адолф Хитлер и другарите му трябваше да напуснат за кратко землянката. След това - това е малко след 2 часа - отново изсвистява. Огромен трясък - пряко попадение в центъра на полковия команден пункт.

Адолф Хитлер е един от първите, които се притичват на помощ. Гледката пред него е ужасяваща.

Сержантът по телефона Крейтмайер, заместникът му Вименауер и един командир лежат мъртви под развалините. Тежко ранени са константа Остберг, командният писар на полка, заместник-офицерите Оберер и Мартин. Очите му все още търсят боготворящия командир. Дали и той е мъртъв? После вижда как подполковникът се свлича назад със стон и го чува да мърмори: "Исках само да служа на родината си!"

Адолф Хитлер е на негова страна с един скок. Както и другарката Бакман. Лявата ръка на командира виси осакатена, десният му крак е почервенял от кръв - шрапнел е пробил главната артерия, загубата на кръв е голяма, само бързата помощ може да спаси положението. Хитлер не се замисля, бързо донася топче от мъх, поставя го около крака над дълбоката рана и го увива с телефонна жица, за да спре силното кървене. Работи, спешната превръзка е умела и изпълнява предназначението си.

Другар от полка

Сигналистът

През нощта трябваше да посетя два пъти III батальон, който се намирал в южната част на Ру, с доклади. Придружаваше ме Хитлер, офицерът по докладването. Успяхме да използваме жп просеката Биаш като желано прикритие за кратък участък. Скоро обаче трябваше да го напуснем и да се придвижим към открит терен. Пътят ни отведе покрай две предни оръдия. Щом се приближихме до тях, врагът ни посрещна с убийствен огън. Веднага разбрахме, че сме били забелязани. Разбира се, това разхищение на боеприпаси не беше насочено само към нас, а преди всичко към оръдията, които англичанинът сигурно подозираше в специална активност в този момент. Ако бях сам, щях да се прикрия без колебание. Никой не би могъл да ме упрекне за това. Докладът, който трябваше да бъде изготвен, не се отнасяше до бойните действия на разположените батальони. Ако беше пристигнал един или повече часове по-късно, нямаше да причини ни най-малка вреда. Спътникът ми беше на друго мнение. Той се опитваше да се измъкне от котела на вещицата бързо, без ни най-малко забавяне, като, разбира се, използваше всяка възможност за прикритие.

На репортерите често им се налагаше да се движат на открито под най-силния вражески огън, докато за мен подобно движение беше новост, въпреки годините ми в окопите. Разбира се, не можех да бъда твърде срамежлив и трябваше да го последвам. И това беше добре. И двамата се измъкнахме от опасната зона с непокътнати кожи.

Докато се връщахме, едва бяхме стигнали отново до оръдията, когато вражеското заклинание започна наново. Разбира се, и този май нямаше спиране и ние стигнахме до защитната железопътна просека без никакви повреди, макар и облени в пот.

През двата следващи оперативни периода на битката при Арас още няколко пъти бях назначен за ескорт на сигналчика Адолф Хитлер и всеки път се измъквахме невредими.

През тези дни имах смътното усещане, че онзи репортер е имал особен късмет, а по-естественото беше, че и аз си мислех, че съм в по-малка опасност в неговата компания.

Доклад от другар на фронта

Неизвестният войник

По време на речта на командира - той говореше за ситуацията и разширяването на позицията - завесата се отвори и Хитлер влезе, отдаде почитта си, доколкото можеше предвид малката височина на пещерата, и предаде писмен доклад. Командирът го прегледа, без да прекъсва речта си, и даде знак на сигналиста, че може да си тръгне. Но когато завесата се затвори зад него, майорът прекъсна речта си и веднага след това, като повиши глас и посочи входа, каза: "Ако изпратя този диспечер, знам, че мисията ще бъде изпълнена толкова добре, колкото и от най-добрия офицер в моя полк."

Разбираемо бяхме изненадани от тази похвала. Ако майор фон Тюбюф отдавна ни беше известен като командир, който много рядко дава скромни похвали, тази похвала трябваше да се оцени по много специален начин, защото беше за войник, чието име командирът едва ли би могъл да знае.

Лейтенант Адолф Майер

от: SS *Leitheft*, брой 12, 1943 г.

Изповед

Ние вярваме в Адолф Хитлер,
безсмъртният водач на нашия народ,
уникален дар на прозорливост,
най-великата личност на всички времена,
Живее в сърцата ни днес и завинаги.

Вярваме в неговата свята кауза,
Нарича се *New Order*,
изпълнението на арийската съдба
според вечните закони на живота,
надеждата и бъдещето на нашия вид на Земята.

Вярваме в неговото движение,
негови верни, неразделни последователи,
която носи неговото име
като инструмент на неговата воля,
осветен от герои и мъченици
- вечният път към спасението.

HEIL HITLER!

Помислете за това!

от Адолф Хитлер (1923)

Когато майка ви остарее
И сте остарели,
Ако това, което сте използвали, е било лесно и безпроблемно,
вече се е превърнал в бreme,
Когато нейните скъпи, верни очи
Вече не виждам живота така, както някога,
Когато уморените им крака
Вече не искам да ги нося при ходене -
След това протегнете ръка, за да я подкрепите.
Придружавайте ги с радостно удоволствие -
Идва часът, в който плачеш за нея
трябва да ви придружи до последния коридор!

И ако тя ви попита, отговорете ѝ,
И я попитайте отново, вие също говорите!
И я попитайте отново, отговорете ѝ,
Не стремително, а с леко спокойствие!
И тя не може да ви разбере.
Обяснете ѝ всичко с радост;
Настъпва часът, горчивият час,
Тъй като устата ѝ не иска нищо повече!

NS Kampfruf #89, май-юни 1991 г. (102)

Другарят

от Адолф Хитлер (14 август 1916 г.)

Когато някой от нас се умори,
Другият го наблюдава.
Ако някой от нас иска да се усъмни,
Другият изведнъж се засмива.

Ако някой от нас падне,
Другият означава двама;
Защото всеки боец си има бог
Другарите в

Беше в гъсталака на Artoiswaldes

от Адолф Хитлер

**Фландрия - в Артоа, пролетта на 1916 г.
Въз основа на истинска история**

Беше в гъсталака на гората Артоа...
дълбоко в гората, на напоена с кръв земя,
лежеше прострян един чудесен немски воин
И виковете му отекнаха в нощта.
За нищо... Никакво ехо не прозвуча като сигнал за събуждане...
Трябва ли да кърви свободно като на игра,
Който умира ранен в самота?

И изведнъж...
Тежки стъпки се приближават отдясно.
Чува ги да тропат в гората...
И в душата му поклъва нова надежда.
А сега отляво...
а сега и от двете страни...

Двама мъже се приближават до леглото на болката му
Това са германец и французин.
И двамата се гледат с ожесточен поглед
И заплашително държат пушките си в готовност.
Германският воин пита:
"Какво правиш тук?"
"Порази ме викът за помощ на най-бедния човек."
"Това е вашият враг!"
"Това е човек, който страда!"

И двамата спускат безмълвно пушките си.
След това преплетоха ръцете си
И се вдигна внимателно с напрегнати мускули
Раненият воин, сякаш на носилка.
И те го пренесоха заедно през гората,
Докато не стигнаха до германската верига от постове.
"Вече е готово. Ето я вярната му шапка."

И французинът се обръща към гората.
Но германецът го хваща за ръката,
Поглежда в разтревожените му очи
И му казва с предчувствие за сериозност:

"Не знам какво ни е подготвила съдбата,
Който царува неизследимо в звездите.
Може би ще падна, жертва на твоя куршум.
Може би моята ще ви разтегне в пясъка -
Защото битките са безразборни,
Но както и да е и каквото и да се случи:
Живеем само в осветените часове,
Откакто човекът се е озовал в човека...
А сега довиждане! И нека Бог ви води!"

Тих героизъм

от Адолф Хитлер
Pasewalk, 2 ноември 1918 г.

В лек посев тихо си почива
Смъртно ранени воители, които излизат от горещи битки
Кървавите следи от разрушението;
Но е спасен от желязната градушка.

Мълчаливи и сериозни, приковани към задълженията си,
Грижовни меки нежни женски ръце
Благодарните воители, които в крайна сметка
Вече залагаш на живота със смъртта.

В техните верни грижи като здрави
Всички сърца и всички дълбоки рани,
Когато често уморените очи изглеждат приветливи.

Да, такива са нашите истински германки.
Виждат как любимите им хора се разделят завинаги
И пъргаво посвещават живота си на чуждото страдание.

Forest honour cemetery в Pasewalk

от Адолф Хитлер
Pasewalk, 11 ноември 1918 г.

Заслужавате го заради нас,
Да те погребем там,
където немските дъбове засенчват гроба ти.
Тя, символът на свободата, силата и живота
Като най-красивите бижута
Дадени около гроба ви.
В германската гора, където живее германският дух,
Тихата горичка, в която си почиваш спокойно,
Хиляди хора ще го почитат и след хиляда години,
Да навлезем в дълбоките горски дебри,
Да отидем там, където са вашите гробове,
След това потискаме стъпката,
Защото говориш на всички нас,
Така живееш вечно, докато тялото ти отдавна е разложено.

На радио наблюдение

от Адолф Хитлер
Фландрия, 29 юли 1917 г.

Нощта е черна, вятърът духа тихо и нежно
През клоните наоколо цари дълбоко спокойствие!
Отдалеч машините свирят в такт.

Другарите спят в съседната палатка
И мечтаят за близките си у дома,
Само аз, който бдя над устройството
И се вслушайте в бойната зала.

Затова седя цяла нощ и чакам
А на следващия ден изпитвате дълбоко чувство на щастие,
Когато разузнавателната група ми докладва по канала за докладване,
Той се е завърнал невредим от вражески действия.

"Синьо бяло и черно и бяло червено"

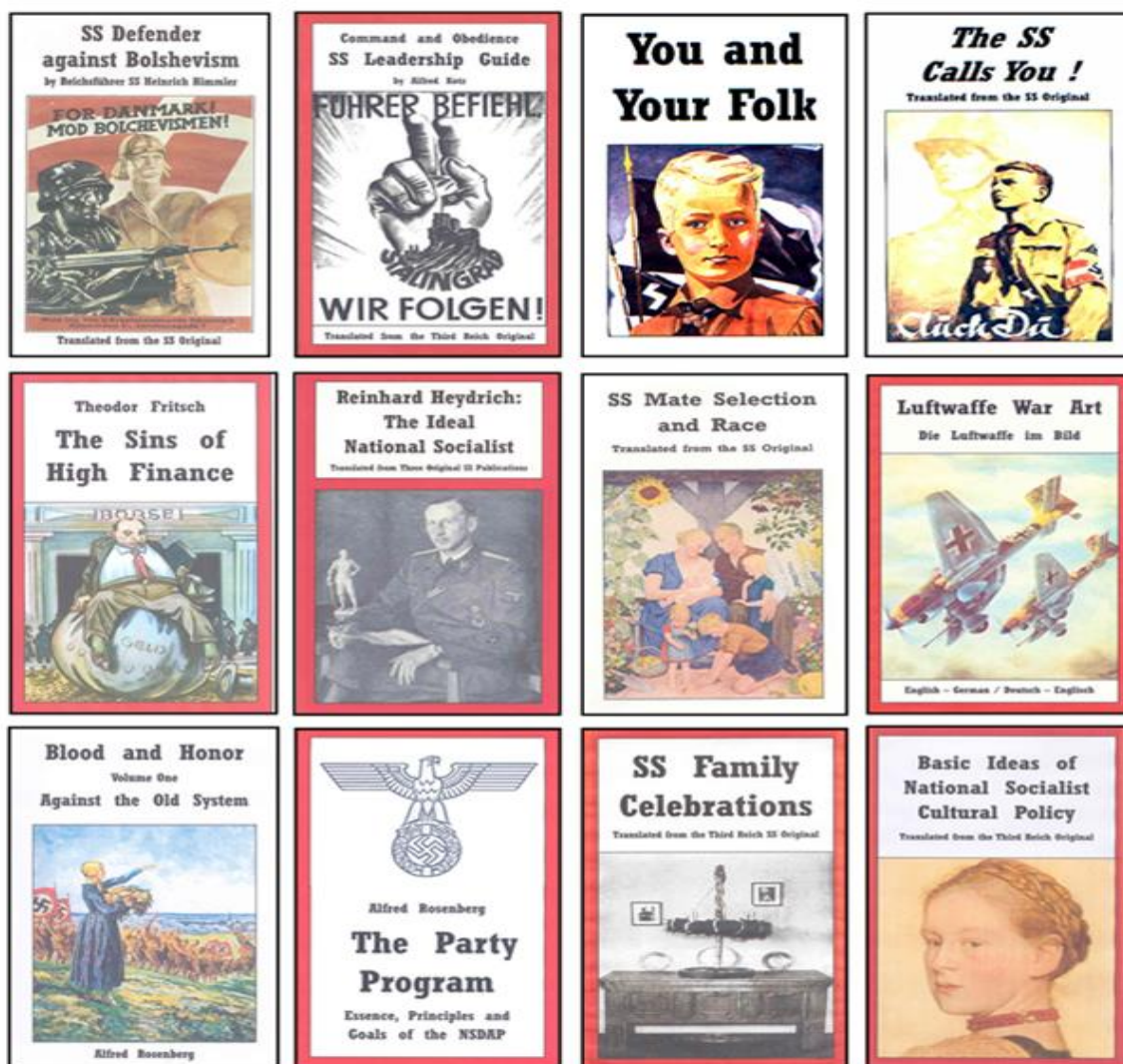
от Адолф Хитлер
[Западен фронт], 4 август 1917 г.

Обкръжени от вражеската армия,
Безбройни като морските пясъци,
Французинът, Руси и Брит,
Малките лаици с.

И ние - в гореща битка
Ние бдим над знамето
Верен до смърт
Синьо-бяло и черно-бяло-червено

Милиони хора са на крака,
И не сваляйте кулата,
Те привлякоха помощници тук,
От Червено до Жълто море.

Но е удивително непокорна и силна,
Часовникът на нашия мозък,
Верен до смърт
Синьо-бяло и черно-бяло-червено.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**